

Z kázne dištriktuálneho biskupa VD Slavomíra Sabola 31. 10. 2011 v Istebnom

Reformácia je Božou ponukou:

a) K prijatiu daru ospravedlnenia

Izraelcom sa dostalo podľa kázňového textu Božej milosti ospravedlnenia v Božích očiach i v očiach perzského panovníka. Z Božej milosti dochádza k politickému odmäku a Boží ľud má šancu prijať z Božích rúk šancu existenčnej zmeny z otroctva, ktoré sám nevedel zmeniť, k slobode. Takúto ponuku k existenčnej zmene zo stavu otroctva hriechu k slobode dietok Božích dostalo ľudstvo v Kristovej obeti na Kríži.

- **„Reformácia v dobe stredoveku musela nanovo odkrývať túto biblickú pravdu. Nie vlastný náboženský výkon, nie asketizmus mníšskej cely, ale jedine Kristus ospravedľuje.**

V Jeho diele vykúpenia nachádza hriešny človek svoje ospravedlnenie pred Bohom.

- **Nájsť zdroj svojho ospravedlnenia v Kristovi je nesmierne dôležité aj v dnešnej postmodernej dobe.** Je to oslobodzujúce nielen vo vzťahu medzi Bohom a človekom, ale aj medzi ľuďmi navzájom. Toto oslobodenie bude iste cudzie tým, ktorí sa necítia vinní a ani tí, ktorí sa chcú ospravedlniť sami. Žiť v blízkosti niekoho, kto sa necíti vinný, kto nedokáže rozpoznať svoje zlyhania, kto každé svoje slovo a konanie považuje za stopercentné, - to musí byť hotové peklo. Prináša to ľuďom okolo veľa zranení a poníženia. Človek, ktorý pripúšťa svoje zlyhanie a hľadá svoje ospravedlnenie v sebe, to má ťažké a spôsobuje ťažkosti aj iným. Veď byť obžalovaným, cítiť sa vinným - to nie je nič príjemného. Taký človek hneď začína hľadať výhovorky na svoju obranu. Ak výhovorky zlyhajú, snaží sa ospravedlniť tým, že obviňuje druhých. Cieľom takého konania je, aby sme obviňovaním iných sami vyšli v lepšom svetle. Aké ovocie to do našich životov prináša? Skúsme porozmýšľať, koľko bolestných konfliktov vzniklo z takého sebaospravedľovania medzi ľuďmi, v rodinách, na pracovisku, v cirkvi či v spoločnosti. **Cesta sebaospravedlnenia iba prilieva olej do ohňa svárov a rozbíja spoločenstvo medzi ľuďmi. Sebaospravedľovanie sa pred Bohom a pred ľuďmi prináša nepokoj a odcudzenie.**

- **Iba vo chvíli, keď v Božom svetle spoznáваме svoje zlyhania, pokorne ich pred Bohom i pred ľuďmi vyznáваме a v Kristovom diele záchranu nachádzame svoje ospravedlnenie, prichádza do nášho života oslobodenie, pokoj a zmierenie. Kto našiel v Kristu zdroj svojho ospravedlnenia, prestáva byť sudcom iných a poslanie svojho života našiel v službe pre nich.“**

a) K existenciálnej zmene

Zmena, ku ktorej prijatím Božieho daru milosti dochádza, je viditeľná. V kázňovom texte sa spomína, že Boží ľud bude medzi národmi naspäť existovať. Pomenujú ho „novým menom“,

bude ozdobnou korunou a diadémom v ruke Hospodinovej a medzi ním a Hospodinom bude nový osobný vzťah ako medzi ženíchom a nevestou. Izrael má žiť v osobnom vzťahu so svojim Bohom a odzrkadľovať Božiu slávu medzi národmi.

Ak Boh dáva nové meno, nedáva ho ako etiketu (nálepku), ale vždy to na pôde biblickej odzrkadľuje hlbokú premenu (napr. Abrám → Abrahám; Jákob → Izrael). My sme dostali po reformácii nové meno od Boha → „evanjelický“ kresťan = evanjelik. Nosením tohto mena chceme poukazovať na to najvzácnejšie z Písma, čo stojí v pozadí našej osobnej premeny i nášho osobného vzťahu k Bohu. Je to evanjelium = radostná zvesť o našom ospravedlnení pred Bohom skrze Kristovu smrť, ktorá sa aj nám „stála mocou Božou na spasenie (R 1, 16). Ako evanjelici musíme byť nositeľmi svetla evanjelia, ktoré je ústredným poslanstvom Biblie, čo reformácia nanovo objavila. Hovorí meno „evanjelik“ o tejto našej hlbokej zmene? Nie je iba našou nálepkou, z ktorej obsah sa už vyparil. Sú niektorí v našej cirkvi, ktorí sú hrdí, že sú evanjelici, lebo z tejto našej cirkvi povstalo mnoho osobností, ktoré si vážia. Avšak mnohí si neuvedomujú duchovné dôvody (vieru), ktoré viedli tieto osobnosti k ich obdivuhodným postojom. Takýto „kulturprotestanti“, ktorých nenájde v kostolných laviciach, určite nie sú ozdobnou korunou či diadémom v ruke Hospodinovej. Odzrkadľujeme ako evanjelici Boha vo svete? Je naše evanjelictvo prezentované osobným vzťahom k Bohu?

b) K zodpovednému svedectvu o Bohom darovanej spáse

Kázňový text spomína, že o Bohom ponúknuť možnosti nemožno mlčať. Nie je to iba naša osobná záležitosť, ale Božia ponuka pre celý svet. Ako strážcovia na hradbách Siona nesmieme mlčať, nesmieme si dopriať pokoja. Tími strážcami sú nielen ordinovaní, ale aj laici. Sú to v zmysle Lutherovej tézy všeobecného kňazstva aj naši rodičia a starí rodičia. Nenechávame dnes v cirkvi všetko iba na farárov? Komunikujeme s našimi deťmi o duchovných veciach, alebo z nich rastú duchovní analfabeti? Strážca je ten, komu je niečo zverené strážiť, a za to zverené sa bude raz zodpovedať. Preto je potrebný duchovný život v našich rodinách. Dieťa nás musí vidieť modliť sa, spievať nábožné piesne, chodiť do kostola. Musíme ho posielat' na besiedku, náboženstvo či confirmáciu a vysvetľovať mu, prečo sú pre nás veci evanjelia smrteľne dôležité. Ako prešliapavame veci viery svojím potomkom?

c) K zápasu o posvätenie

Biblický text hovorí, že ani Bohu nemáme dať pokoja, pokiaľ neupevní Jeruzalem a nespraví ho chválou na zemi. Nedopriať Bohu pokoja znamená neustále sa na Neho obracať v modlitbách, rodinných pobožnostiach, na službách Božích. Je to neutíchajúci zápas o posvätenie našich životov, aby Pán Boh upevní v nás svoju pravdu.

Boh nech požehná všetkých tých, ktorí aj dnešný sviatok vnímajú ako Božiu ponuku do ich životov k prijatiu daru ospravedlnenia, k existenciálnej zmene, k zodpovednému svedectvu i k zápasu o posvätenie života